

ring for at fritages for at svare den Bygningsafgift, man kunde blive fritagen for i Henhold til § 1. Dernæst syntes man ogsaa, at det reelle Indhold i § 1 var for snævert, og man søgte derfor at udvide det og opstille saadanne Bestemmelser, som uden at bringe Forslaget til at strande kunde give det et mere vidtstrakt Indhold, saaledes at dets Gennemførelse vilde have noget større Betydning. Det, man saa besluttede sig til i den Retning var først betydeligt at udvide § 1. Det Indhold, som § 1 havde i Lovforslaget, bevarede man, men man føjede meget betydelige Udvidelser til, og dernæst indføjede man helt ny Bestemmelser i Lovforslaget i dets §§ 2, 3 og 4.

Saaledes som § 1 nu er affattet, foreskriver den, at „Haandværkere paa Landet, som udføre det under deres Haandværksdrift henhørende Arbejde enten selv eller ved Hustrus og Børns Hjælp, fritages for at svare Bygningsafgift af deres Bolig og Værksted med dertil hørende Lokaler til Raamateriale og færdige Varer“. Jeg tror, det er nødvendigt at knytte nogle Bemærkninger til forskellige Udtryk i denne Paragraf. Naar der for det første staar „Haandværkere paa Landet“, saa menes dermed efter den Opfattelse, som er raadende i Udvalget, saadanne Haandværkere, som bo og ernære sig paa Landet. Det er altsaa ikke tilstrækkeligt, at man har sit Forretningslokale ude paa Landet og bor inde i Byen. En Mand, der bor inde i Byen og har sit Værksted og Forretningslokale ude paa Landet, vil ikke i Henhold til denne Bestemmelse være fritagen for at svare Bygningsafgift, idet han ikke er en Haandværker paa Landet. Ved „Landet“ forstaas saa det, der ligger uden for Byerne, altsaa ikke alene det egentlige Land, men ogsaa Handelspladserne, af hvilke der er tilbage Frederiksværk og Marstal. Dog falder Frederiksberg ikke ind her under, thi i Henhold til Lov af 23de Februar 1866, som giver en udvidet Næringsret til de Kommuner, som ligge nærmest ved Kjøbenhavn, er Frederiksberg i bygningsretlig Henseende, ifølge udtrykkelig Bestemmelse i denne Lovs § 2, at regne lig med en Købstad, og altsaa er Frederiksberg undtaget fra at høre med til Landet, som ellers her tages i videste Betydning. Hvis man saa vil sammenligne § 1, saaledes som den nu er affattet, med § 1, saaledes som den var affattet ifølge det oprindelige Forslag, er det først iøjnefaldende, at man slipper helt for de Erklæringer, som kræves i Henhold til § 2 i det oprinde-

lige Forslag, og det gør man, fordi der i § 1 staar, at de „fritages for at svare Bygningsafgift“ uden at der er Tale om, at de skulle afgive nogen Erklæring eller indgive noget Andragende eller overhovedet foretage sig noget. Disse Mennesker, som bo og ernære sig ude paa Landet uden Næringsbevis, maa eo ipso af sig selv være fritagne for at svare Bygningsafgift, og slippe altsaa for at afgive Erklæringer i saa Henseende. Disse Haandværkere ere først dem, som ere fritagne ifølge § 16 i Næringsloven, som foreskriver, at de, der ernære sig alene ved Hustrus og Børns Hjælp, ere fritagne for at løse Næringsbevis. Dernæst er det dem, som i Henhold til særlig Lovbestemmelse ere fri for at løse Næringsbevis paa Landet, nemlig Grovsmede, Hjulmænd, Rugbrødsbagere og Forfærdigere af Avlsrøbskaber, hvorunder ogsaa hører Rebslagere. Disse Folk ere fri for at løse Næringsbevis og ogsaa fri for at svare Bygningsafgift, for saa vidt de opfyldte Bestemmelsen i § 1 om, at de ikke have anden Medhjælp end Hustru og Børn. For øvrigt kan ogsaa Folk, der have løst Næringsbevis, falde ind under Lovens Bestemmelser. Hvis man f. Eks. tænker sig, at en Snedker paa Landet i sit Livs kraftigste Periode har drevet en stor Forretning og har haft nogle Svende, saa har han skullet løse Næringsbevis; hvis han nu paa sine gamle Dage driver en mindre Forretning, og imidlertid har faaet en Søn eller to voksne, som ere komne hjem og hjælpe ham, saa behøver han ikke mere Næringsbevis, men han har det nu en Gang, og han er alligevel i Henhold til Lovens Bestemmelser i § 1 fri for at svare Bygningsafgift. Saa bortfalder Bygningsafgiften ikke alene i det Tilfælde, som er foreskrevet i det oprindelige Lovforslag, naar umyndige Børn yde Hjælp, men ogsaa naar det er myndige Børn, der hjælpe ved Forretningen. Det skal intet have at sige med Hensyn til Bygningsafgiften om Børnene ere myndige eller ikke. Denne Forandring ansaa vi i Udvalget for aldeles nødvendig, thi umyndige Børn maatte her betyde Børn under 18 Aar, men den Medhjælp, Forældrene kunne have af Børn under 18 Aar vil i Reglen ikke kunne være meget betydelig. Det er vel snarere i mange Tilfælde saaledes, at Børn, naar de ere konfirmerede, komme ud i Lære og senere, naar de ere blevne myndige komme hjem og bistaa deres Forældre, der imidlertid ere blevne gamle og maaske svagelige og derfor i høj Grad have Børnenes Hjælp behov. Det synes